

Dají se hormony zkrotit? A pokud ano, kde se tomu dá naučit?

Na včerejším večírku u Leny každopádně ne. Tam jsem spíš měla dojem, že si chce každý ještě rychle užít něco pěkného, než pořádně přituhne. Koneckonců už byl konec října a podle meteorologů nás čekala tuhá zima.

Ale proč si s tím teď lámu hlavu? Fajn, zdálo se mi o tom pitomci, co si vzal do hlavy, že u mě zaboduje, ale kvůli tomu jsem se nezbudila. Mohlo za to něco jiného. Nějaký neobvyklý zvuk.

V tom okamžiku se otevřely dveře mého pokoje a dovnitř nakoukl Jonas.

„Myslím, že máte problém, Emmo!“

Promnula jsem si oči a pokusila se rozluštit číslice na budíku. 7:19. Na to, že jsem se do postele dostala až kolem čtvrté, bylo jednoznačně moc brzy. A na špatné zprávy tuplem.

Zaostřila jsem a podívala se na Jonase. Na otázku *Copak tu v tuhle dobu chce?* jsem si naštěstí vzápětí sama odpověděla: *Přespal tady, protože mu už v noci nic nejelo.* Ani na otázku, proč mi třesí hlava, jsem nemusela hledat odpověď dlouho: Lena si s námi chtěla dát na rozloučenou za každou cenu tequila a mně teď připadalo, že mi obsah jedné té skleničky poskakuje za levým okem sem a tam. Nebylo to moc příjemné. Tequila byla jistě i příčinou toho, že jsme Jonasovi zcela spontánně nabídly, aby u nás přenocoval.

„V čem přesně tkví ten problém?“ zeptala jsem se ranním chraplákem.

„Byl jsem zrovna v koupelně, když najednou vešla nějaká malá holka.“
Zatraceně. To mohla být jediná vnučka staré Riemannové. Stará

čarodějnice, pro sousedy *paní doktorka Riemannová*, která byla naší bytnou a velmi dbala na pořádek a slušné chování.

A protože oba naše pokoje, kuchyň a koupelna v podkroví, byly přístupné přímo ze schodiště, stávalo se, že ta opice do našeho tak zvaného *bytu* zabloudila. A pletla se do věcí, do kterých jí vůbec nic nebylo.

„A dál?“ S námahou jsem se posadila na posteli a zašilhala z okna. Všude šedivo. Jak příhodné.

„Když mě zahlédla, chtěla vědět, jestli jsem holka,“ zašklebil se Jonas a pohrával si se svými polodlouhými vlasy. „Pochopitelně jsem jí řekl, že jsem kluk, a ona se hned zeptala, jestli chodím s Kathy nebo s Emmou. Pak se na schodech objevila vaše bytná, dost úsečně prohlásila, že nechodím ani s jednou z vás a to děcko odvěkla, jako bych měl nějakou nakažlivou nemoc.“

Znovu jsem klesla na polštář a zavřela oči. Při zmínce o Kathy se mi opět vybavila ta úžasná scéna z mejdanu, kdy se jeden rádobý macho pokoušel mou kamarádku sbalit.

„Co kdybychom se dali dohromady? Dovedu v posteli věci, že bys koukala!“ začal se vychloubat.

Kathy si ho změřila od hlavy až k patě a soucitně se usmála. „Víš, zlatičko, já mám na takové věci radši *muže*, žádné náhražky.“

Když jsem si vzpomněla na přihlouplý výraz toho týpka, musela jsem se zahihňat. Ano, v tomto ohledu jsem se od své spolubydlící mohla ještě leccemu přiučit. Chladnokrevné reakce nebyly zrovna moje parketa.

„Emmo?“ zeptal se Jonas. „Jsi v pořádku?“

„Nedělej si starosti, všechno v pohodě.“ Posadila jsem se a unaveně se na něj usmála. „S Riemannovou už to nějak vyřeším.“

Především bychom si ale měly s Kathy rozmyslet, co provést s tou její vnučkou. Rozčtvrtit? Zazdít zaživa? Poslat do Timbaktu? Jsem vážně mírumilovný člověk, ale ta malá potvora jedinou naprosto pitomou otázkou docílila toho, že si zřejmě budeme muset hledat nové bydlení. Stopro!

Přitom by nás nikdy nenapadlo, že nás ta stará slepice bude takhle otravovat. Po šesti týdnech hledání bydlení jsme tehdy byly fakticky rády, že nás vzala, a když nám sdělovala, jaký u ní platí *domovní řád*, mile jsme se usmívaly. Samozřejmě jsme ho nebraly ani na vteřinu vážně. Koneckonců nežijeme v 18. století!

„No dobrá, tak já vyrazím,“ řekl Jonas tiše. „Vážně mě mrzí, jestli kvůli mně máte nějaký průšvih...“

„Ty přece za nic nemůžeš,“ řekla jsem a vystrčila unavené nohy z postele. „Nocleh jsme ti nabídly *my* a s tím ostatním se taky nějak vyrovnáme.“ Přetáhla jsem si přes hlavu dlouhé tričko a vklouzla do bačkor. „Ale jedno ti je snad jasné, ne?“

Jonas se na mě upřeně zadíval. „Co?“

„Že nám pomůžeš se stěhováním,“ řekla jsem. „A teď padej, ty zosobněné ohrožení mojí cudnosti!“

Podařilo se mi Jonase vypustit z domu, aniž by nás někdo viděl. Pak jsem si sedla na postel a rozhlédla se kolem. Kdybychom se odsud musely odstěhovat, vážně bychom o nic nepřišly. Bylo tu strašně málo místa, nikdy jsme neměly klid a navíc mi můj pokoj příliš připomínal Toma.

TOM. Nejdřív to byl **Totálně Ohromující Miláček**. Seznámila jsem se s ním před rokem na kolaudaci bytu, co patřil Felixovi, Jonasovu staršímu bráchovi. Když Tom vešel do dveří, měla jsem pocit, že mnou projel elektrický proud. Silnoproud, samozřejmě. Už jen to, jak se pohyboval: nedbale, jako svalnatý panter. K tomu černé polodlouhé vlnité vlasy a tmavohnědé oči, pod jejichž pohledem jsem tála. Když se pak na mě ještě usmál, byla jsem definitivně ztracená.

Panteři, kteří mají skutečně vynikající čich, umějí svou oběť překvapit. Příkradou se do její těsné blízkosti a pak po ní skočí. Přesně tak postupoval i Tom. Postavil se přímo vedle mě a začíchal. „Jestli se nemýlím, používáš *Hypnotic Poison*,“ prohodil hlubokým hlasem. „Mimochodem, jeden z mých nejoblíbenějších parfémů...“ Pak pozvedl svou sklenku. „A co tě sem vlastně přivádí?“

Když jsem znovu našla hlas, prozradila jsem mu, že jsem se sem dostala přes Jonase. Tom mi vyprávěl, že s Felixem chodil na gymnázium a teď už má za sebou jeden semestr studia grafického designu. Alespoň jsme měli společné téma, protože já později taky chtěla dělat něco s designem. Se školou jsem sekla po ukončení 10. třídy a šla jsem se učit na kancelářskou sílu. Ne, že by mi práce v kanceláři připadala nějak děsně zábavná, byl to spíš způsob protestu, když se moji rodiče rozvedli. Chtěla jsem si vydělávat sama, abych už nebyla závislá ani na nich, ani na jejich povahových zvláštnostech. Pak jsem ale udělala přijímačky na střední odbornou školu grafickou a díky ukončenému učení jsem mohla nastoupit rovnou do 12. třídy a udělat si odbornou maturitu. Tom mi chvíli vyprávěl o svém studiu a pak se zeptal, jestli by mě nezajímala jeho grafické portfolio. Okamžitě jsem přitakala, třebaže mi ta témata byla absolutně lhostejná. Hlavně že jsem měla záminku se s ním zase vidět.

Hned následujícího večera mě pozval k sobě domů, abych se na to portfolio mohla podívat, a i na téhle schůzce se choval jako panter. Nebo řekněme: téměř jako panter. Panteri si svou kořist obvykle odnesou na strom, Tom naproti tomu dával přednost posteli. A tak se stalo, že jsem až do dnešního dne jeho studijní materiály nespatriila. A už k tomu ani nedojde, protože jsem už před delší dobou *dotomovala*.

Ze začátku to byla nádherné. Mohla jsem si s ním povídat o umění, byl duchaplný a v posteli to bylo něco docela jiného než ty dětinskosti, které jsem zažívala se svými předchozími kluky. Měl vážně bohatý rejstřík. Bohužel jsem nevěděla, že má zálibu ve hře pro více rukou a že kromě mě obšťastňuje ještě dvě další holky. Smutně jsem si uhladila deku. I tady v pokoji jsme se často milovali. Ale když jsem se dozvěděla o těch dalších dvou holkách, došlo mi, že TOM je ve skutečnosti zkratka pro **Trapný Odporný Magor**, a dala jsem mu kopačky.

„To je fuk, Emmo,“ řekla jsem nahlas. „Už je to dávno pryč. Radši mysli na Riemannovou. Koneckonců zima má být tuhá, nechceš ji přece strávit pod mostem!“